

Sygn. akt IV U 1374/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Małgorzata Wierzbicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 czerwca 2016r. w S.

odwołania W. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 6 listopada 2015 r. (Nr (...))

w sprawie W. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczonemu W. D. przysługuje prawo do emerytury od dnia 01 października 2015 r.

Sygn. akt IV U 1374/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 6 listopada 2015 r. Nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił W. D. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił, iż do dnia 1 stycznia 1999r. osiągnął 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy do pracy w warunkach szczególnych nie zaliczył ubezpieczonemu żadnego okresu zatrudnienia, gdyż W. D. nie przedłożył stosownego świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od w/w decyzji złożył W. D. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że nie może przedłożyć stosownego świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, gdyż Zakłady (...) w K., gdzie pracował w warunkach szczególnych, zostały zlikwidowane, a dokument tego rodzaju może wystawić jedynie pracodawca. Ubezpieczony podał ponadto, iż w czasie zatrudnienia w wyżej wymienionym podmiocie otrzymywał dodatek szkodliwy w wysokości 13% (odwołanie k.2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na przepisy prawa i uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowieź organu rentowego na odwołanie k.3-4).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony W. D. w dniu 6 maja 2014 r. ukończył 60-ty rok życia. W dniu 15 października 2015 r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury (k. 1-4 akt emerytalnych). Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999r. ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy w wymiarze 25 lat, 3 miesiące i 20 dni, w tym okresy składkowe w wymiarze 24 lat, 11 miesięcy i 25 dni i okresy nieskładkowe w wymiarze 3 miesiące i 25 dni. Ponadto organ rentowy ustalił, że do dnia 1 stycznia 1999r. ubezpieczony nie udowodnił żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych. Do pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie zaliczył ubezpieczonemu okresu zatrudnienia w K. Zakładach (...) w K. w okresie od 6 września 1973 r. do 31 maja 1996 r. z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Ze względu na nieudowodnienie wymaganego ustawą 15 –letniego stażu pracy w warunkach szczególnych, zaskarżoną decyzją z 6 listopada 2015 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury (decyzja k.14 akt emerytalnych).

Po otrzymaniu skorygowanego zaświadczenia Powiatowego Urzędu Pracy w Ł. stanowiącego o okresach pobierania przez ubezpieczonego zasiłku dla osób bezrobotnych (k. 16 akt emerytalnych), ZUS wydał w dniu 2 grudnia 2015 r. nową decyzję, w której uchylił zaskarżoną decyzję w pkt II w części dotyczącej okresów składkowych. W nowej decyzji ZUS ustalił, iż W. D. legitymuje się stażem ubezpieczeniowym w wymiarze 25 lat, 3 miesiące i 25 dni, z czego okresy składkowe stanowią 25 lat, a okresy nieskładkowe 3 miesiące i 25 dni. W dalszym ciągu organ rentowy stwierdził, iż ubezpieczony nie posiada na dzień 1 stycznia 1999 r. 15 lat pracy w warunkach szczególnych i z tego względu odmówił przyznania mu prawa do emerytury (decyzja k. 19 akt emerytalnych).

Ubezpieczony w dniu 6 września 1973 r. został zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku traktorzysty w K. Zakładach (...) w K. (angaż k. 50 akt osobowych). Do zadań ubezpieczonego należało przewożenie surówki kredy, tj. węglanu wapna z kopalni do zakładu produkcyjnego. Pracę tę ubezpieczony świadczył przez 8 godzin w ciągu dnia, przez okres całego roku. Od dnia 26 kwietnia 1974 r. do dnia 15 kwietnia 1976 r. ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową (karta powołania k. 48 akt osobowych, zaświadczenie wydane przez (...) B. z dnia 10 grudnia 2003 r. k. 22 akt z wniosku o ustalenie kapitału początkowego). W terminie 30 dni od jej zakończenia, tj. 15 kwietnia 1976 r. W. D. powrócił do pracy na stanowisku traktorzysty w K. Zakładach (...) w K. (angaż k. 46 akt osobowych). Pracę na tym stanowisku ubezpieczony kontynuował przez okres 6 miesięcy, po czym rozpoczął pracę jako kierowca samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. W. D. był kierowcą samochodów ciężarowych marki T., K., Kamaz oraz Z.. Praca ubezpieczonego jako kierowcy wymienionych samochodów ciężarowych polegała na przewożeniu surówki kredy z kopalni do zakładu produkcyjnego lub transporcie tzw. „nadkładu”, którym była przykryta surówka kredy na hałdy.

Od dnia 1 grudnia 1981 r. do 31 grudnia 1981 r. W. D. powierzono obowiązki pracownika produkcji (angaż k. 37 akt osobowych). Pracę na tym stanowisku ubezpieczony kontynuował również w okresie od 6 stycznia 1982 r. do 6 kwietnia 1982 r. (angaże k. 17-18 akt osobowych). W wymienionych okresach ubezpieczony zajmował się podawaniem surówki zasilaczami na suszarnię.

Po tym okresie ubezpieczony powrócił do pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Od dnia 2 stycznia 1989 r. ubezpieczonemu powierzono, na okres pół roku, obowiązki operatora wózka widłowego (angaż k. 27 akt osobowych). Do zadań W. D. należał transport gotowej kredy z produkcji i jej załadunek na samochody. Czynności te odbywały się na tej samej hali, na której odbywała się produkcja kredy. Koniec powyższego okresu należy powiązać z odejściem jednego z kolegów kierowców ubezpieczonego z pracy. Kolega ubezpieczonego odchodząc z pracy zwolnił pojazd marki T.. W związku z powyższym, W. D. ponownie został zatrudniony na stanowisku kierowcy

samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony tj. pojazdu marki T. i pracę tę ubezpieczony świadczył do 31 maja 1996 r. (świadcstwo pracy k. 1 akt osobowych).

Ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego (okoliczności niesporna, oświadczenie zawarte we wniosku o emeryturę -k. 2 akt emerytalnych).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w postaci dokumentów znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego, dowodu z zeznań świadków: S. P. (k.15v), E. S. (k. 15v-16), zeznań ubezpieczonego w charakterze strony (k.16-16v), które Sąd obdarzył wiarygodnością.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie W. D. okazało się uzasadnione.

Zgodnie z art.184 ust.1 i 2 wyżej wymienionej ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art.32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl przywołanego wyżej art. 32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art.27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z §4 ust.1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku, jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z § 2 ust.1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało zbadania, czy ubezpieczony spełnia przesłankę wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych. Poza sporem pozostawało bowiem, że ubezpieczony osiągnął wymagany ustawą wiek z dniem 6 maja 2014 r., nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz spełnił przesłankę „ogólnego” stażu pracy.

Kwestią sporną pozostało tylko ustalenie czy ubezpieczony posiada wymagany 15 letni staż pracy w warunkach szczególnych na datę 1 stycznia 1999 r.

Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe dało podstawy do ustalenia, że ubezpieczony w okresie od 6 września 1973 r. do 31 maja 1996 r., z wyłączeniem okresów od 1 grudnia 1981 r. do 31 grudnia 1981 r. jak również od 6 stycznia 1982 r. do 6 kwietnia 1982 r., czyli łącznie 22 lata, 4 miesiące i 24 dni, stale i w pełnym wymiarze świadczył pracę w warunkach szczególnych będąc zatrudnionym w K. Zakładach (...) w K.. Na powyższe przyjęcie pozwala treść znajdujących się w aktach osobowych dokumentów, w tym m. in. angaży oraz ogólnego świadectwa pracy jak również treść wiarygodnych zeznań ubezpieczonego oraz zatrudnionych w tym samym zakładzie pracy w tożsamym okresie świadków S. P. oraz E. S.. Zeznania te są logiczne oraz korespondują ze sobą.

W powyższym okresie ubezpieczony świadczył pracę będąc zatrudnionym na kilku stanowiskach.

Bez wątpienia, świadczona przez ubezpieczonego praca na stanowisku traktorzysty w okresach od 6 września 1973 r. do 25 kwietnia 1974 r. oraz od 15 kwietnia 1976 r. do 15 października 1976 r. powinna być uznana jako praca w warunkach szczególnych wymieniona w wykazie A, dziale VIII poz. 3 załącznika do powyższego rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. W okresach tych ubezpieczony świadczył pracę traktorzysty stale i w pełnym wymiarze. Jako pracę w warunkach szczególnych należy również uznać przedzielający te okresy czas odbywania przez W. D. zasadniczej służby zawodowej. Stosownie bowiem do treści obowiązującego wówczas art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1967 r. Nr 44 poz. 220), czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Z kolei stanowiące przepis wykonawczy do powyżej ustawy, rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 44 poz. 318) w § 2 ust. 1 przewidywało, iż zakład pracy, który zatrudniał żołnierza w dniu powołania do służby wojskowej, jest obowiązany niezwłocznie zatrudnić go na stanowisku poprzednio zajmowanym lub równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszerogowania osobistego, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby żołnierz zgłosi powrót do zakładu pracy. W § 5 ust. 1 tego aktu prawnego uregulowano, iż żołnierzowi, który podjął zatrudnienie stosownie do zasad określonych w § 2-4, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Z tego też powodu, zasadnym jest zaliczenie do okresu pracy w warunkach szczególnych czasu odbywania przez W. D. służby wojskowej.

Nie budzi również wątpliwości Sądu, iż do pracy w warunkach szczególnych, stosownie do treści przywołanego wyżej wykazu A, działu VIII poz. 2 należy zakwalifikować zatrudnienie ubezpieczonego na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w okresach: od 16 października 1976 r. do 30 listopada 1981 r., od 7 kwietnia 1982 r. do 1 stycznia 1989 r. jak również od 1 czerwca 1989 r. do 31 maja 1996 r. Do pojazdów tej kategorii zaliczyć bowiem należy pojazdy marki T., K., Kamaz oraz Z. którymi ubezpieczony kierował.

Suma powyższych okresów jest wystarczająca do przyjęcia, iż ubezpieczony legitymuje się ponad 15 letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Na marginesie jedynie zaznaczyć należy, iż również zatrudnienie W. D. na stanowisku operatora wózka widłowego w okresie od 2 stycznia 1989 r. do 31 maja 1989 r. (6 miesięcy) powinno zostać potraktowane jako praca w warunkach szczególnych wymieniona w przywołanym wyżej wykazie A, dziale VIII, poz. 1 (ciężkie prace ładunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich). Bez wątpienia, kreda stanowi materiał sypki, a ubezpieczony pracując jako operator wózka widłowego zajmował się właśnie przewożeniem kredy.

Zatem łącznie ubezpieczony na datę 1 stycznia 1999 r. udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 22 lat, 4 miesięcy i 24 dni.

Jako pracy w warunkach szczególnych nie należy uznać zatrudnienia ubezpieczonego na produkcji, tj. okresu od 1 grudnia 1981 r. do 31 grudnia 1981 r. oraz od 6 stycznia 1982 r. do 6 kwietnia 1982 r., kiedy to W. D. zajmował się podawaniem surówki zasilaczami na suszarnię. Praca ta bowiem nie może zostać zaliczona do żadnej z kategorii wymienionych w rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że ubezpieczony udowodnił wszystkie, wyrażone w art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przesłanki do przyznania mu emerytury w obniżonym wieku.

Wobec powyższego odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że W. D. przysługuje prawo do emerytury od 1 października 2015 r. tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę.